

Bloggen op het podium

New Yorkse webloggers komen achter hun beeldscherm vandaan

In een theater op Manhattan laten bloggers maandelijks live hun kunsten zien. Dat doen ze omdat ze dol zijn op aandacht.

**Door onze correspondent
FREEK STAPS**

NEW YORK, 1 JUNI. Dus zó zien bloggers eruit. Ze dragen viezige witte T-shirts, vale zwarte spijkerbroeken, zomerjurkjes, witte luiervormige boxershorts en rode mutsen. Maar dan met een fonkelende zilveren tiara op hun hoofd.

Nou heeft dat laatste meer met het thema van de avond – ‘high school prom trauma’ – te maken dan met de gebruikelijke uiterlijke kenmerken van webloggers in New York. Dat zijn namelijk net echte mensen.

Voor al deze bloggers en hun kunstjes was er vorige week een talentenshow in New York. Webloggers uit de hele stad worden maandelijks uitgenodigd achter hun beeldscherm vandaan te komen en hun afwijkende, stellige, kunstzinnige, soms zelfs schreeuwerige uitlatingen eens op een podium ten overstaan van hun websitebezoekers te herhalen.

Een origineel idee in een stad waar het aantal webloggers zelfs volgens de meest voorzichtige registratie ruim 6.250 bedraagt en de onderwerpen van de blogs uiteenlopen van „persoonlijke overpeinzingen over mijn passie: onderwijs” door iemand uit The Bronx tot „gedachten van een eenzame boze man die geobsedeerd is door treinen” te Queens en restaurantrecensies van „the proletariat foodie” in Brooklyn.

Geen internetsubcultuur die zo makkelijk intimiteiten met het onpersoonlijke van een keyboard en een monitor verbindt. Geen groep ook die wereldwijd zo snel groeit. In Nederland is volgens Ilse Media het aantal bloggers afgelopen jaar gestegen van 250.000 naar 600.000 en blog-zoekmachine Technorati herkent wereldwijd 37 miljoen verschillende blogs. Elke seconde komt er een bij.

Het thema van de weblogavond in een kleine theatteruimte op Manhattan is dan ook ‘WYSIWYG Talent Show’. De afkorting staat voor ‘what you see is what you get’, een softwarebegrip uit de jaren zeventig. „Precies dat is onze enige belofte”, zegt Chris Hampton, organisator van het maandelijkse festijn. „Je krijgt wat je op de weblogs ook al ziet. We geven bloggers een kans hun verhaal met een an-

In het theater: Chris Hampton (boven), Jess Hullet (midden links), Jorge Fiffe (midden rechts) en Jason Boog. (Foto's Claudia Rouendal)

der medium te vertellen. Beeldscherm wordt podium.”

Over het algemeen gaat dat de bloggers die deze avond op het podium staan goed af. „Ik heb nog niet meegemaakt dat het niveau afdaalde tot wat je soms in stand-up-comedy-clubs ziet”, zegt Hampton, zelf ook blogger. Waarom niet? Bloggers zijn immers niet altijd professioneel acteur, zanger, danser of komiek. „Maar ze kunnen wel allemaal een verhaal vertellen. Willen dat ook. Dat is de enige overeenkomst van al die miljoenen bloggers.”

Als de huidige groei zich voort-

zet, komt er een moment dat er zoveel bloggers zijn dat lezers het bijhouden van al die pagina's niet meer kunnen opbrengen. Hampton maakte dat moment zelf al mee toen ze een groter podium zocht voor haar verhaal over de slechtste seks ooit, die ze op een Valentijnsdag had in een tehuis voor gehandicapte bejaarden (de rest van het verhaal is te vinden op wysiwygtalentshow.org).

Hampton en bevriende bloggers huurden een zaaltje, riepen anderen op ook over hun seksteurstelling te verhalen en begonnen de maandelijkse bijeenkomsten,

telkens met een ander thema. Te groot werd weer behapbaar.

Vorige week mochten bloggers vertellen over hun traumatische ervaringen op een middelbare-schoolfeest. Zoals bij elk onderwerp op internet was er zelfs iemand met een gespecialiseerd blog (dirtyoldpromqueen.blogspot.com). Inclusief tips over hoe je voor te bereiden op zo'n gala – „heel lang van tevoren en heel intensief”.

De bloggers-op-toneel waren geen van allen ouder dan veertig en hadden heel normale banen. Jess Hullet doet uitzendwerk en blogt voor het tijdschrift *Cosmopolitan*, Jason Boog werkt bij een instituut dat loopbanen van rechters bijhoudt en ene Nichelle is boekhouder voor het midden- en kleinbedrijf. En allemaal wilden ze hun verhaal kwijt.

En meer dan dat. Zo was er een beginnend en bloggend bandje (geocities.com/vandervoorts) dat in galakostuum optrad. En 'performance artist' Jorge Fiffe die in een plastic witte jurk een tekst voorlas, terwijl achter hem op een videoscherm te zien was hoe hij tot bloedens toe masturbeerde.

Allemaal gratis aandacht, vat Jason Boog na zijn optreden de winst samen. En dat is waar bloggers het volgens hem voor doen. Aandacht voor hun eigen kleine wereldje en observaties. „De grote stad is onvriendelijk voor mensen die verhalen willen vertellen, en het helpt ook al niet dat er steeds meer troubadours komen.” Hij doelt op de groeiende groep bloggers.

Ook Boog (29) was een van de vele rondzwevende bloggers zonder publiek. „Door vanavond heb ik mijn aantal bezoekers zeker verdubbeld. Ik denk dat ik nu op dertig zit.”